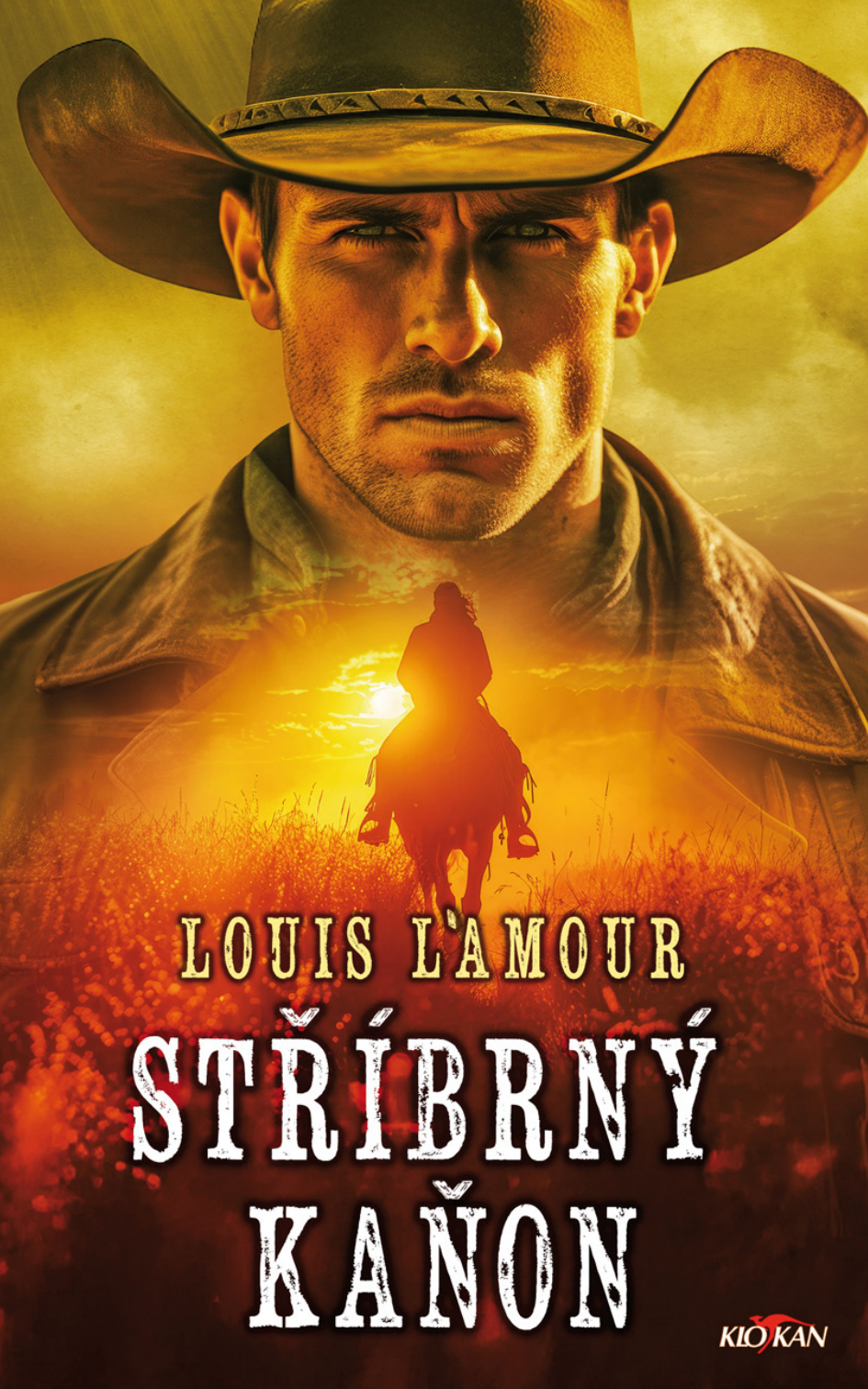

LOUIS L'AMOUR

STŘÍBRNÝ
KAŇON

KIO KAN

Copyright © 1956 by Louis and Katherine L' Amour Trust
Translation © Jan Mrlík, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This edition published by arrangement
with Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, postavy, místa a události zde
vyličené jsou výsledkem autorovy představivosti nebo jsou
užity smyšleně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať živými, či mrtvými, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu SILVER CANYON
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím Bantam Books,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York,
přeložil Jan Mrlík Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025, shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-488-5

ZNOVU DO BOJE...

Ležel jsem bez pohybu, díval se na nebe a pozoroval měnící se světlo. Chtělo se mi zůstat takhle ležet, nenutit se k žádnému úsilí... a umřít.

Umřít?

Tak to ne...

Dal jsem přece slib. Slib Moře a taky slib starému unavenému chlapovi, kterého zabili.

Jenže jestli chci žít, musím se pohnout. Oni mě nenechají na pokoji, v tom jsem měl jasno. Půjdou po mně.

Teď... hned teď se musím pohnout... Ošetřit si ránu, napít se, najít místo, kde bych se mohl schovat, útočiště, kde budu klást poslední odpor. A musí to být někde blízko, protože v tomto stavu se daleko nedostanu.

Necítil jsem se na to, že bych tuhle patálii mohl zvládnout. Tělo jsem měl zesláblé a jako bych ztratil i všechnu vůli, ale nějak to zkrátka musím zkusit.

Převalil jsem se, abych dostal ruce pod tělo. Pak jsem se začal plazit...

Pláně Robber's Roost

CANYON LANDS, UTAH

dějiště příběhu

0 5 10 mil

OKRES WAYNE

OKRES GARFIELD

ŘEKA FREEMONT

ŘEKA COLORADO

SÁDROVCOVÝ
KANON

Maclarenův
ranč

ÚDOLÍ
COTTONWOOD

KANON

KANON TWO-BAR
PLOŠINA

Hattan's
Point

Pinderův ranč

Suchá mesa

Hořké pláně

Silver Reef

Hite

T M A V Ý

OKRES SAN JUAN

4000

4400

4800

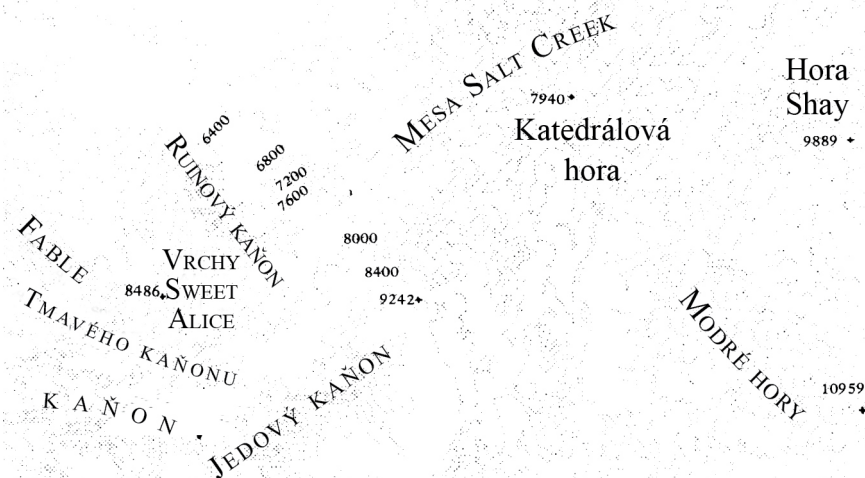
5200

5600

3600

.000

Kapitola 1

Sjížděl jsem z vysokých modrých kopců přes křovinaté pláně k Hattan's Pointu, což byl pekelný kus cesty klikatící se podél suťového svahu pod stolovou horou, jejíž temeno tvořila rezavá skála.

Tohle byl kraj pro opravdové chlapy, velký kus země, na který si člověk musel napřed zvyknout a kde se každý musel dokázat postarat sám o sebe, ale zato mohl získat náramný kus půdy, pokud si ho zvládl ubránit.

Ach, jaký je to báječný pocit být mladý a silný, s divokým srdcem, silnými svaly a rychlými rukama! A k tomu mít dojem, že někde ve městě před vámi můžete narazit na chlapa, který by vás rád dostal na kolena a srazil vám hřebínek, ať už pěstmi, nebo bouchačkou.

Právě takové tušení jsem měl v Hattan's Pointu, když jsem sesedl ze svého plaváka, kterému jsem říkal Buck. Nové město, nová výzva; a jestli se tu najde někdo, kdo by chtěl okusit mé pěsti, no tak ať přijde a vezme ho čert.

Věděl jsem, že drsná whisky v tomhle městečku bude docela stejná jako drsná whisky v tom minulém. Ale strčil jsem do lítaček, postavil se k baru, nechal si nalít panáka režné a hodil ho do sebe. Pak jsem se rozhlédl, abych zjistil, co jsou zač chlapi postávající u baru i sedící u stolů.

Nezablédl jsem ani jednoho, kterého bych znal, i když jim podobné jsem vídal v desítkách městeček, kam jsem zavítal při toulkách prašnými cestami, po kterých jsem bloumal od mládí.

Velký rančer s tvrdým pohledem a ocelově šedivými vlasy, který se nadouval jako páv; vedle něho hubený chlapík s ostře řezaným obličejem a s pozorným pohledem, který to mohl dobře umět s revolverem a být rychlý jako útočící had.

Pak tu byli další muži typičtí pro zdejší končiny a západ vůbec, kteří doufali najít zlatou žílu, a každého z nich bylo třeba mít v patrnosti. Žádný z nich nehodlal připustit, že by v něčem nebyl nejlepší. Já zrovna tak.

Dobře jsem si pamatoval, co mi říkal starý táta kdysi ještě doma mezi kopci, když jsem žvýkal první kukuřičnou placku. „Dobře se dívej kolem sebe, chlapče. Užívej si to. Už nikdy nic nebude takové jako teď, ani za našich, ani za jiných časů.“

Táta byl Západan, vyrůstal za časů Bridgese a Carsona, zažil doby, kdy se lov kožešin obrátil v lov bizonů, od kterého se nakonec přešlo k chovu dobytka. Poslal mě na západ, když mi bylo sotva patnáct, a kladl mi na srdce, abych měl vždycky hlavu hrdě vztyčenou a dával najevo, že věřím ve vlastní schopnosti.

Ten velký chlapík s šedivými vlasy se ke mně otočil, jako by se medvěd podíval po veverce.

„Kdo pro vás poslal?“

V jeho slovech se skrývala drsná výzva. Znělo to chladně, jako požadavek dobyvatele vůči porobenému, a to mě přimělo, abych se v duchu zasmál. Tón jeho hlasu mě ponoukl k bezstarostnosti, protože tenhle způsob uvítání už jsem zažil i v jiných městečkách, kterými jsem cestou projížděl.

„Pro mě nikdo neposlal.“ Do své odpovědi jsem přimíchal trochu nestoudnosti. „Jezdím si, kam se mi zlíbí, a zastavím, kdy a kde se mi zachce.“

Tento člověk byl zvyklý jednat se sobě podřízenými chlapy, kteří odpovídali uctivě, a moje odseknutí mu zřejmě znělo jako urážka. V obličejí trochu pobledl a jako by mu ztuhly rysy, ale tehdy mě ještě považoval za pouhého arogantního troubu.

„No tak jeďte zase dál,“ prohlásil. „V Hattan's Pointu o vás nestojíme.“

„Je mi líto, příteli, ale mně se tady líbí. Nevím, jakou hru tady hrajete, ale třeba si koupím pár žetonů.“

Muž v široké tváři zrudl, ale než dal dohromady nějakou odpověď, promluvil jiný. Vysoký mladík s bílými vlasy.

„On tím chtěl říct, že tady máme nějaké problémy a zdejší muži si volí strany. Kdo by zůstal nestranný, mohl by se stát nepřítelem všech.“

„Tak to já se asi taky nějak rozhodnu, ke komu se přidám,“ řekl jsem. „Vždycky se rád zapojujím do rvačky.“

Hubený chlapík mě sledoval, jako by mě četl, a soudil jsem, že pozornýma očima opravdu dokáže leccos vyčíst.

„Než se rozhodnete, promluvte si o tom se mnou,“ navrhl mi.

„S vámi,“ přikývl jsem, „nebo s kýmkoli jiným.“

Vyšel jsem z baru na ulici, do které pražilo ostré slunce. Minulou noc jsem prospal na skalní lavici pod horským štítem, který se zvedal vysoko nade mne, a byla mi zima. Chlad mi z těla odcházel jen pomalu a sálající slunce mi příjemně zahřívalo kůži.

Chlapi v baru teď budou dumat, co jsem zač. Stavěl jsem se na zadní čistič jen pro zábavu. O nikoho jsem se nestaral, nic mě nikam netáhlo... Ale náhle to přestalo platit.

Stála přede mnou na prkenném chodníku, rovná, štíhlá a rozkošná, s tělem jemně zaobleným, se skvostnými

očima a vlasy černými jak havraní peří. Byla mírně opálená, rty měla plné a jako by jimi vyjadřovala lákavé přísliby.

Černé kožené chrániče na nohou jsem měl po cestě zaprášené a odřené, šedivou košili pokrytou propocnými skvrnami. Tváře jsem měl propadlé a neholené, a když jsem smekl klobouk s plochou krempou, vyhrnuly se mi zpod něho rozčuchané vlasy černé zrovna tak jako ty její. Zkrátka jsem nebyl ve formě vhodné k setkání s takovou dívkou, ale ona tam stála a já jsem okamžitě pochopil, že tohle je děvče pro mě, jen ona jediná.

Můžete namítat, že takové věci se nedějí, ale opravdu se občas stávají, a tehdy to potkalo mě. Na své cestě jsem poznával i jiná děvčata. S lehkým srdcem jsem je pomíloval a pak putoval jinam, jenomže když jsem se téhle dívce podíval do očí, věděl jsem, že už nikam dál nepojedu. Zítra ani příští rok, ba ani za deset let ode dneška. Jedině že by ta mladá žena jela se mnou.

Dvěma rychlými kroky jsem popošel až k ní, a jak na prknech chodníku zaklapaly podpatky mých bot, prudce se ke mně otočila.

„Nemám nic než koně a revolvery, které nosím,“ řekl jsem chvatně. „Dobře vím, že nevypadám zrovna tak, abych upoutal něčí zájem, natož v někom vzbudil lásku, ale myslím, že tohle je nejlepší chvíle k tomu, abyste poznala mužského, za kterého se provdáte. Jmenuji se Mathieu Brennan.“

Možná jsem ji trochu vylekal, protože jí chvíli trvalo, než mi dokázala odpovědět. A její odpověď vyzněla zlostně.

„No tohle, ze všech sobeckých...“

„Taková vlídná slova! Právě takhle a ne jinak začala spousta hlubokých romantických vztahů. Teď mě, prosím, omluvte.“

Otočil jsem se, nasadil si klobouk a zlehka přeskočil zábradlí na ulici, abych se hned vyšvihl do sedla.

Stála na místě, kde jsem ji opustil, a upírala na mě ohromený pohled, ale už ne tak nazlobený, spíš zvědavý.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil jsem ji a pozvedl klobouk. „Později si vás najdu.“

Nejvyšší čas odjet. Kdybych se pokoušel protahovat naše seznámení ještě víc, nedostal bych se vůbec nikam, ale teď bude zvědavá a zvědavost je ženským rysem, který přináší mužům nejvíc štěstí.

Díval jsem se po nájemné stáji. V Hattan's Pointu k tomu sloužila velká, nepřilíš úhledná budova na kraji města. Naběrák jsem zabořil hluboko do truhly s kukuřicí, a zatímco můj Buck chroustal tohle varování, že mohou přijít těžké dny, vyhřebelcoval jsem ho.

Tu práci bylo nutné dělat hodně pozorně. Buckovi se hřebelcování zamlouvalo, ale měl v povaze proti všemu protestovat, tak jsem při hřebelcování musel uhýbat před jeho kopyty.

Zazvonění ostruh mě upozornilo, že nejsem sám, a jak jsem byl sehnutý, koukl jsem mezi nohama za sebe. Za mnou stál nějaký chlap a opíral se o sloupek jednoho ze stání.

Narovnal jsem se a klidně ještě minutu pokračoval v díle, než jsem se lhostejně obrátil. Protože nevěděl, že už jsem si ho předtím všiml, čekal, že mě jeho přítomnost překvapí.

Za mými zády stál odrbaný, zanedbaný chlap, nosil však dva revolvery, a nepočítám-li toho hubeného chlápka v saloonu, byl první ve městě, u koho jsem viděl, že při sobě má dvě zbraně. Muž to byl šlachovitý, vytáhlý, a kolem úst mu seděl jakýsi napjatý rys, který se mi vůbec nelíbil.

„Slyšel jsem, že jste měl nějaký nedorozumění s Rudem Maclarenem.“

„O žádný problém nešlo.“

„Lidi říkají, že vám Canaval nabídl práci.“

Canaval? To by mohl být ten chlap s ostrými rysy ve tváři, ten se dvěma revolvery. A Rud Maclaren zase ten, který mi poroučel, ať odjedu z města. Vstřebal jsem tuhle informaci, ale neříkal jsem na to nic.

„Já jsem Jim Pinder, mám tady ranč CP. Nabízím dobřej plat, sedmdesát babek za měsíc, a k tomu jídlo a nocleh. Taky všechno střelivo, který byste potřeboval.“

Podíval jsem se kus za něho, kde se ve tmavém prázdném stání krčili dva chlapi, kteří si nejspíš mysleli, že je není vidět. Ti přišli s Pinderem, o tom jsem vůbec nepochyboval.

Dejme tomu, že Pinderovu nabídku odmítnu. Ale v téhle sestavě to pro mě nevypadalo moc dobře a cítil jsem, jak se mi ježí chlupy v zátylku. Nápad schovat dva chlapy do stání mě pěkně nadzvedl.

Odstřčil jsem Pindera stranou a rychle vyšel do volné uličky táhnoucí se středem stáje.

„Hej, vy dva!“ Dlaně jsem měl připravené blízko pažeb revolverů a můj hlas se zřetelně nesl celým víceméně prázdným stavením. „Vylezte ven, ať vás dobře vidím! A hněte sebou, nebo začnu střílet!“

Ruce jsem měl spuštěné, mírně odkloněné od boků, prsty roztažené a v té chvíli mi bylo jedno, jak se to všechno vyvine. Znovu se mi kdesi uvnitř probral k životu ten starý ďábelský sklon vždycky se pustit do boje – nebyl to přesně vzato vztek, ani vášeň pro zabíjení, pouze nutkání dát se do bitky, které mě občas ponoukalo už od doby, kdy jsem byl ještě kluk.

Nastala chvíle, kdy jsem přestal věřit, že opravdu vyjdou ven, a po letmý okamžik jsem skoro doufal, že

to neudělají. Jima Pintera jsem chytil na švestkách, a vůbec se mu nelíbilo, jaký obrat nabralo jeho vyjednávání. Muselo mu být jasné, že kdyby se něco podělalo, tak hned chytí kulku do břicha.

Potom se ti dva chlapi dost pomalu vyšourali ven a ruce drželi daleko od pažeb svých zbraní. Moc se jim vylézat nechtělo – z poloviny a možná i víc byli připravení dát se do boje, i když ne tak úplně.

Jeden z nich byl veliký chlap s černými vlasy a modro-černými tvářemi. Druhý měl plochou, krutou tvář typickou pro Apače.

„Myslíte si, že jsme přišli kvůli tomu, abysme po vás stříleli?“ ozval se černovlasý chlap.

„Kdybyste to zkusili, tak to by vás nejspíš ještě před západem slunce pohřbili.“ Usmál jsem se na něho. „Jestli mi nevěříte, můžeme se do toho pustit.“

Neznali mě, ale byl jsem příliš připravený, než aby byli ochotní riskovat. Nejspíš pobrali dost rozumu na to, aby pochopili, že se možná příliš kasám, jenže nemohli tušit, jak daleko budu ve svém blufování ochoten zajít.

„Vy jste se vším rychle hotovej,“ zavrčel Pinder. „Co kdybych se do toho zamíchal i já?“

„S tím jsem taky počítal,“ usmál jsem se na něho a to ho rozčílilo. „Vy byste byl první na ráně, hned po vás by přišel na řadu ten černý brach tamhle a nakonec...“ ukázal jsem na Apače, „nakonec on. Zabít jeho by bylo nejtěžší.“

Jimu Pinderovi se to vůbec nelíbilo a mně se nelíbil zase on. Jenže očividně měl nějaký problém.

„Dal jsem vám nabídku.“

„A já ji nepřijmu.“

Semkl rty, a jak na mě civěl, jen málokdy jsem v pohledu nějakého člověka viděl tolik nenávisti. Podařilo se mi ho potupit před zraky jeho námezdných mužů.

„No tak odsud vypadněte někam daleko. Jestli se připojíte k Maclarenovi, umřete.“

Když je člověk mladý, může mít sklony k arogantnímu chování. Byl jsem tehdy mladý, a tak jsem byl dost arogantní, i když jsem věděl, že bych se měl chovat rozumněji a držet jazyk za zuby. Jenže jsem se cítil nejen bezstarostný, ale také připravený na možné potíže, takže jsem neměl náladu na to, aby se dlouho chodilo kolem horké kaše.

„Nač tedy čekáme?“ odsekl jsem a zároveň se mu posmíval. „Pokud já vím, tak jsem se k Maclarenovi nepřidal, ale kdykoli byste chtěl něco, co mám já, přijďte a zastřílíme si.“

„Nebudete moc dlouho naživu.“

„Ne? No, já mám naopak dojem, že budu stát na nohou, až vám budou házet hlínu na rakev.“

Pak jsem ustoupil k jedné straně uličky a podíval jsem se na Pindera. „Račte jít první, *amigo*, leda byste chtěl dělat potíže.“

Odcházel a jeho dva chlapi s ním. Čekal jsem a díval jsem se, jak jdou pryč. Nemohu popřít, že se mi ulevilo. Kdybych měl stát proti třem mužům naráz, nejspíš by to skončilo hodně brzy a pro mě špatně – ale některý z nich by se poroučel spolu se mnou a Jim Pinder nebyl žádný hazardér. Přinejmenším v té chvíli ne.

Od vrat stáje jsem na ulici o kousek dál zahlédl vítaný vývěsní štít:

JÍDELNA U MATKY O'HAROVÉ JÍDLO ZA PADESÁT CENTŮ

Strčil jsem do dveří, vešel dovnitř a všiml jsem si, že u stolů sedí jen několik lidí – na večeři bylo ještě dost brzy. Mezi nimi jsem však zahlédl nad talířem usazeného

mladíka s bílými vlasy a vedle něho děvče, do kterého jsem se před chvílí zamiloval.

Jídelna matky O'Harové, to byla dlouhá nízká místnost s obílenými stěnami z nepálených cihel a nízkým stropem, avšak jako jediná ze tří jídelen ve městě měla prkennou podlahu. Stoly tu byly úhledně uspořádané, nádobí čisté a jídlo vypadalo lákavě. Černovlasá dívka zvedla pohled a hned se jí v očích objevil bojovný přísvit. Usmál jsem se na ni a zlehka se jí uklonil.

Také bělovlasý chlapík se po mně podíval, jako by ho překvapilo, že mě vidí, pak střelil rychlým pohledem po děvčeti, které se začalo ve tváři zardívat.

Z kuchyně vyšla baculatá žena, zastavila se hned u dveří a podívala se na mě i na dívku a pak se jí v koutku úst objevil úsměv. Jak jsem správně odhadl, byla to sama matka O'Harová. Děvče se beze slova dalo znovu do jídla.

Muž vedle ní promluvil: „Takže vy už se se slečnou Maclarenovou znáte?“

Vida, tak ona je Maclarenová?

„Formálně ještě ne,“ odpověděl jsem, „ale na dívku, jako je ona, myslím už dlouhé roky.“ Usoudil jsem, že je dobře získat cenného přítele, když už se taková možnost nabízí, a tak jsem dodal: „A není divu, že je tak krásná, když se chodí najíst zrovna sem!“

„Zdá se mi, že slyším nějaké lichometné řeči,“ prohlásila matka O'Harová suše. „Ale jestli chcete něco k jídlu, tak si sedněte.“

Naproti bělovlasému a dívce byla volná lavice, tak jsem se tam posadil. Děvče mi nevěnovalo ani pohled, ale muž mi přes stůl podal ruku. „Já jsem Key Chapin. A tohle, abychom tedy byli formální, je Moira Maclarenová.“

„Já jsem Brennan,“ představil jsem se. „Matt Brennan.“

Prošedivělý muž s uprášenými šaty, který seděl na konci stolu, zvedl hlavu. „Matt Brennan z Mobeetie, ten střelec z Mogollonskejch hor?“

Všichni se po mně podívali, protože moje jméno nebylo neznámé. Bez pověsti, která mě provázela, bych se rád obešel, ale jméno mi patřilo a pověst jsem si vysloužil.

„Ten gentleman mě zřejmě zná.“

„A vy jste přesto odmítl Maclarenovu nabídku?“

„Ano, a taky Pinderovu.“

Zkoumavě si mě prohlíželi a po chvíli Chapin utrousil: „Čekal bych, že nějakou přijmete, ať tu, nebo onu.“

„Hraju s vlastními kartami,“ odpověděl jsem, „a moje zbraně nejsou k pronajmutí.“

Kapitola 2

Paní O'Harová mi přinesla jídlo, tak jsem se do něho pustil a popíjel kávu a ostatní jsem nechal, ať čekají a přemýšlejí. Ne že bych potřeboval vědět, co se jim asi honí hlavami. Ani dřív mi na tom nezáleželo. Byl jsem tulák, muž přejíždějící na koni z jednoho městečka do druhého.

Ovšem teď to bylo znenadání jinak. Rozdíl spočíval v dívce se zelenýma očima a černými vlasy. Pochopil jsem, že právě tuhle jsem hledal, tu mladou ženu, která seděla proti mně na druhé straně stolu. A to, co bych jí chtěl dát, se nedalo koupit za mzdu nájemného střelce.

Jídlo bylo opravdu dobré a spokojeně jsem se krmil. Ti dva naproti mně už dojedli, ale ještě si dopřávali kávu. Nakonec jsem s jídlem skoncoval i já a začal si balit cigaretu.

Kam jsem to dopravoval? Jak se stane, že se chlap přestane tlouct po stezkách divočinou a usadí se? Tohle děvče jistě mělo krásný domov. Nemohl jsem jí přece nabídnout nic horšího.

„Kvůli čemu se tady vlastně bojuje?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Kvůli tomu, oč se obyčejně bojuje. Ovce, dobytek, pastviny. Nebo voda... a právě o vodu jde i v tomhle případě,“

vysvětloval Chapin. „Východně odsud se táhne dlouhé údolí, kterému se říká Cottonwood. Z východu do něho ústí kaňon Two-Bar. Právě odtud teče do údolí potok, který má celý rok dost vody, takže stačí zavlažovat pastviny a zásobovat napajedla pro tisíce kusů dobytka. Zrovna tohle by potřeboval Maclaren, jenže by to chtěl taky ranč CP.“

„A komu ty pozemky patří?“

„Nějakému Ballovi. Není to žádný bojovník a nemá peníze, aby si mohl najmout střelce. Maclarena nesnáší a s Pinderem odmítá mít cokoli společného.“

„A jako z udělání sedí právě uprostřed, ano?“

Chapin odložil šálek s kávou a vytáhl z kapsy tabák a dýmku. „Chlapi ve městě uzavírají sázky, že nevydrží ani třicet dnů, někdo dokonce vsadil dost peněz na to, že bude do deseti dní po smrti.“

Takže o tohle jde? Dva dobytkářské ranče chtějí vodu, která ale patří někomu jinému. Dva velké ranče chtějí ještě vyrůst a ten malý uprostřed jim v tom brání.

Takže on není žádný bojovník? Ovšem musí to být chlap s nervy jako dráty... Na to, aby vydržel sedět na takhle horké židli, je potřeba mít náramnou kuráž...

Ale to mě v té chvíli nezajímalo. Upřel jsem pohled na dceru Ruda Maclarena. „Můžete začít kupovat výbavu pro nevěstu,“ řekl jsem jí. „Na nějaké dlouhé plánování nebudete mít moc času.“

Upřela na mě chladný pohled, v němž ale nechyběla i trocha drzosti.

„Z toho mě hlava bolet nemusí. Na hřbitově Boot Hill se žádné svatby nekonají.“

Po jejích slovech se všichni rozesmáli, i když leckterý z nich si zřejmě pomyslel, že v jejích slovech je mnoho pravdy. Jak jednou chlap začne nosit revolver, vždycky musí s takovou možností počítat, ale cosi uvnitř mi říkalo

ne... ještě ne. Neoddělá mě cizí zbraň, ani mě nezavalí kůň nebo nezabije divoká řeka... ještě ne.

„Propůjčila jste jazyk prorockým slovům,“ řekl jsem, „a možná opravdu skončím na Boot Hillu. Ale něco vám povím, dcero pana Maclarena – než půjdu spát na Boot Hill, budou po téhle zemi chodit naši synové a dcery.“

Mám prostě takové tušení, a lidé z hor téměř tušením přikládají velkou váhu. Takže až tam půjdu, ponese mě šest našich vysokých synů, vy půjdete s nimi a budete vzpomínat na ty krásné roky, které jsme spolu prožili.“

Když jsem vyšel ven a zavřely se za mnou dveře, uvědomil jsem si, že jsem žvanil jako nějaký trouba, jenže to tušení ve mně pořád bylo – a proč by koneckonců muselo být tak úplně nesmyslné?

Skrz tenké dveře jsem zaslechl matku O'Harovou, jak říká: „Něco vám povím, Moiro Maclarenová – radši byste si měla opravdu začít kupovat vybavu pro nevěstu. Ten mládenec ví, o čem mluví.“

„Jsou to jen řeči,“ namítla Moira. „Jenom povídal, co mu slina na jazyk přinesla.“

Ale z tónu jejího hlasu se nezdálo, že by o tom byla tak docela přesvědčená. Tím to také prozatím skončilo, protože jsem si byl dobře vědom, že mě ještě čeká nějaká práce.

Měl jsem za sebou hodně zaprášených stezek a mnoho drsných chvil. Byl jsem mladý, hodně brzy jsem dospěl a hnal stáda po dobytčích cestách, bojoval s Komanči a zloději dobytka a naučil se rychle a dobře střílet dřív, než jsem se vpravil do myšlení opravdu dospělého muže.

Chvástavě tlachat, vychloubat se před pěknými děvčaty, na tom nebylo nic obtížného. Teď jsem si však uvědomil, že ještě nemám práh, přes který bych tuhle dívku mohl přenést, a nikde mi nepatřil ani kousek půdy. Pomyšlení na něco takového mě až doteď nikdy netrápilo, ovšem

jakmile mládenec začne myslet na to, že by si chtěl vzít nějaké děvče za ženu a mít domov, teprve pak začne chápat, co obnáší být mužem.

Stál jsem na ulici před jídelnou a cítil, jak kolem mě vane noční vzduch z kopců a v ulici i pod okapy stodol se ukládá tma. Za chvíli jsem našel správnou odpověď.

Napadla mě zcela nenadále a nesla v sobě takovou výzvu, až se mi z toho rozproudila krev a na rtech mi zahrál úsměv. Teď už jsem měl jasnou představu, co je třeba udělat, zřetelně jsem viděl způsob, jak získat peníze, domov, a vůbec všechno to, co budu potřebovat, abych se mohl oženit s Moirou Maclarenovou... Čekala mě drsná, krvavá cesta, ale myslel jsem jen na to, jak smělou budoucnost si chystám.

Otočil jsem se a vydal se ke stáji. Ještě kus před ní jsem se musel zastavit, protože tam na mě čekal nějaký muž.

Byl to kus chlapa, vyšší než já, a to jsem měřil skoro metr devadesát, rozložitější a mnohem těžší než mých devadesát kilo. Měl masivní kostru, překypoval živočišnou silou, zdál se nezlokný a snad i surový. Stál přede mnou rozkročený, tvář měl širokou na obě mé dlaně a velkou hlavu mu korunovala houština kudrnatých vlasů.

„Ty jsi Brennan?“

„Jsem, proč?“ odpověděl jsem a on mě praštil.

Ničím nedal najevo, k čemu se chystá. Jeho velká ruka sbalená v pěst mě trefila do brady jako tupý konec sekery a něco jako by mi zezadu podlomilo kolena, takže jsem se sunul k zemi. Zasáhl mě podruhé, když jsem mu víceméně padal proti letící pěsti, a byl to ošklivý úder, kterým mě napůl pootočil.

Pak skočil na mě, obkročmo mě zaklekl a koleny mi přibíl paže k zemi. Vzápětí mi obličej i ostatek hlavy zasypal drtivými, brutálními ranami. Nakonec vstal, odstoupil o kousek zpátky a kopl mě do žeber.

„Jestli jsi ještě při vědomí, tak mě dobře poslouchej. Já jsem Morgan Park, a budu to já, kdo se ožení s Moirou Maclarenovou.“

Rty jsem měl celé opuchlé a zalité krví a mozek jako zamlžený. „To lžeš!“ řekl jsem a on mě ještě jednou kopl. Pak odcházel a pohvizdoval si.

Nějak se mi podařilo překulit na břicho a vzepřít se na rukou, abych se mohl zvednout na kolena. Pak jsem se vkleče šoural pryč z ulice, až jsem se dostal ke zdi dostavnickové stanice, kde jsem zůstal ležet; v hlavě mi dunělo, jako by mi tam vyhrával velký buben, a z rozražených rtů a rozbitého obličeje mi tekla krev.

Dal mi strašlivou nakládačku. Nikdo mě nezbil už od doby, kdy jsem byl ještě kluk, a ještě jsem nezažil takové rány, jaké jsem schytl od toho chlapa. Pěsti měl jako velké dubové suky a paže jako větve stromů.

Při každém nadechnutí jsem musel bolestí syknout, takže jsem si byl celkem jistý, že mi zlámal nějaké žebro. Bez ohledu na to nadešla chvíle, kdy musím odjet. V Hattan's Pointu jsem si pouštěl hubu na špacír a teď jsem nechtěl připustit, aby mě Moira Maclarenová viděla válet se na ulici jako zpráskaného psa.

Nahmatal jsem roh stavení a vytáhl se na nohy. Vrávorál jsem kolem budovy a opíral se o zeď, abych doškobrtal k nájemné stáji.

Když se mi podařilo osedlat koně, vyškrábal jsem se do sedla a vyjel ze vrat.

Ulice zela prázdnotou... Nikdo neviděl, jaký jsem dostal výprask. Netuším, odkud Morgan Park přišel, ale teď ho nikde nebylo vidět. Na chvíli jsem koně zastavil pod rozsvícenou lampou, jež visela zvenčí na stáji.

Nedaleko se otevřely dveře a dopadl na mě pruh světla. Ve vchodu do jídelny matky O'Harové stála Moira Maclarenová.

Sestoupila z chodníku, došla ke mně a prohlížela si můj opuchlý a zakrvácený obličej s výrazem jakéhosi ohromného údivu.

„Takže vás našel, jak vidím. Vždycky se doslechne, když o mě někdo projeví zájem, a dopadne to pokaždé stejně. Tak to vidíte, Matte – vzít si za ženu Moiru Macclarenovou není tak jednoduché.“ Jako bych v těch slovech slyšel jakousi lítostivou notu.

„A teď odjíždíte?“ zeptala se.

„Já se pro vás vrátím... a taky ještě budu muset zmlátit Morgana Parka.“

Nato promluvila chladně, ba až pohrdavě. „Vytahujete se – zatím jste dokázal jenom žvanit a nechat se zbít!“

Její slova mě přiměla k úsměvu a dost to bolelo, když jsem měl obličej v tomto stavu. „Vypadá to jako trochu mizerný začátek, že?“

Stála a dívala se za mnou, jak odjíždím ulicí pryč.

Jel jsem nocí do stále divočejších a divočejších končin. Připadal jsem si jako pes, který hledá díru, ve které by pošel, ale já jsem na umírání nemyslel, jen na to, jak zůstat naživu a znovu se setkat s Morganem Parkem.

Kodrcal jsem se v sedle celou noc, v lebce mi bušilo, bolavé tělo zmáhala únava, rozbitou tvář jsem měl opuchlou a asi bych nebyl snadno k poznání. Nade mnou se zdvihaly vysoké stěny kaňonu a vítal jsem chladný vzduch, který od nich přicházel. Pak jsem vyjel vysoko na náhorní plošinu, jejíž otevřenou pláň tiše ometal pomalý vítr a přinášel vůni šalvěže a pěknosemence.

Kraj, do kterého jsem přijížděl, jsem trochu znal; opuštěný, ztracený kout, kde žilo jen málo lidí, a ti, kteří tu přebývali, nebyli z těch, jimž by byl cizí návštěvník zrovna vítaný.

Po rozednění jsem projížděl dlouhým kaňonem, v němž rostly vysoké borovice. Někde pod stromy mumlal potok,